

[A. M. Hansen.]

Lovforslag, som altsaa tilsigter at forbedre Avancementsforholdene for de store Etaters Assistentter, saa kan man spørge: Er Avancementsforholdene for Assistentklasserne da i særlig Grad forringet? Dette Spørgsmaal mener jeg maa siges at være besvaret bekræftende fra alle Sider Gang paa Gang fra denne Talerstol, ogsaa fra de skiftende Ministre, saaledes som det ærede Medlem Hr. Parkov gjorde opmærksom paa; baade det ærede Medlem Hr. Slebsager, da han var Minister, det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, da han var Minister, og den nuværende Trafikminister har givet stærkt Udtryk for, at Avancementsforholdene indenfor disse Etater var yderst ringe.

Jeg kunde ikke lade være med, baade medens det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg og det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte talte, at bemærke, hvorledes de begge var i Forlegenhed med Hensyn til at skulle bekæmpe tidligere Standpunkter. Naar man hørte det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg staa her og underbygge — hvad jeg fandt rigtigt og kunde give min Tilslutning — Nødvendigheden af at imødekomme det Ønske, der her foreligger, og man saa betænker, hvad Venstre i 1926—27 ved Normeringslovens Behandling skrev i Betænkningen, og hvordan Venstre i denne tog Afstand fra Forslaget om nogle faa Avancementsstillinger — et Forslag, der var underbygget med meget udmærkede Argumenter af den daværende Trafikminister, det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte —, ja, saa kan man ikke andet end synes, at der er noget berettiget i den Ængstelse, man mærker hos det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg ved Tanken om, at hans Standpunkt muligvis vil møde Kritik fra hans eget Parti.

Det er kun naturligt, at han imødeser denne Kritik med nogen Ængstelse, for det vil ikke være saa nemt for ham at give Forklaring paa den lige Linie i en Politik, der i 1926—27 vender sig imod Forslaget om nogle faa Avancementsforbedringer og nu i 1928 anbefaler de mange. Men jeg kan ikke andet end glæde mig over, at Venstre nu efter at være blevet Regeringsparti ser sagligt paa dette Spørgsmaal og erkender, at der virkelig her er et Misforhold, der maa bødes paa.

Paa samme Maade, eller jeg kan ogsaa sige paa omvendt Maade, synes jeg; at ogsaa det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte staar her med sin Fortid imod sig. Den Styrke, hvormed han fremførte Kravet om Oprettelse af Kontrolørstillinger — det blev citeret i Foraaret, saa jeg skal ikke komme ind paa disse Citater, i hvert Fald ikke denne Gang —, førte ham oven i Købet til at sige, at Muligheden for Avancement i de senere Aar havde udviklet sig saa uheldigt, at det maatte virke nedbrydende paa de ældste Assistenters Arbejdslyst. Saa stærkt blev Kravet fremført om et forbedret Avancement indenfor Etaterne, og saa kan man dog ikke i Dag sidde et saadant Krav overhørig. Jeg finder det derfor ogsaa nødvendigt, at man gaar med til en Ordning af dette Forhold.

Hvis man vil se bort fra de Udtalelser, jeg her har nævnt, behøver man blot at se paa de Tal, der er anført i den til Lovforslaget knyttede Betænkning, for at blive overbevist om, at der foreligger en Forringelse af Avancementsmulighederne. Naar der indenfor Jernbaneetaten findes 365, indenfor Post- og Telegrafvæsenet 371 og indenfor Toldvæsenet 213 Assistentter, som er over 40 Aar, saa er dette for mig Tal, som man ikke kan komme udenom at tage Hensyn til.

Nu sagde ganske vist det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, at det gjaldt ikke at gaa saa langt tilbage som til Aarhundredets Begyndelse, man maatte rette sig efter Lønningsloven af 1919. Men det ærede Medlem vil give mig fuldkommen Ret i, er jeg vis paa, at det kan ikke hjælpe noget at sige dette til de Assistentter, der traadte ind som Elever ved Aarhundredets Begyndelse med den sikre Forventning, at de vilde avancere i Løbet af de kommende 20—25 Aar. Naar mangfoldige af disse Assistentter, der i Dag har baade 25 og 30 Aars Tjenestetid og i enhver Henseende er advancementsduelige, staar med en saa ringe Udsigt til at opnaa Avancement, saa maa man finde, at her er virkelig Grund til at fremme dette Lovforslag.

Det er jo nemlig saaledes — og det er vel ogsaa erkendt fra alle Sider —, at Assistentstillingen med sin forholdsvis lave Slutløn altid har været opfattet som en